

[Poul Møller.]

buketkrigen eller den puniske krig, end man fik det for første del. Det ville være en skam ikke at indrømme det.

Så er det spørgsmålet, til hvad fordel dette nu er. Hr. Henry Christensen sagde ved lovforslagernes første behandling: det, venstre ønsker, er, at en ændret økonomisk politik er et samlet hele. Det var afslutningsordene. Har man nu opnået et samlet hele? Man har opnået en 1-årig ejendoms-skattelovgivning. Hvordan man end ser på denne ejendomsskattelovgivning, kan man vel ikke gøre det op til, at man dermed har nået en varig løsning på ejendomsskatte-lovgivningens område. Det er jo ikke et system, man kan køre ret meget længere med, det, man improviserer for det kommende år. Når jeg holder boligsagen udenfor — og det ville være uanstændigt over for regeringen at blande den ind i den — har jeg svært ved at se, at vi med dette forlig har opnået et samlet hele.

Nu bebrejder man det konservative folkeparti, at vi ved vort nej ved første behandling havde låst os fast på, at vi ikke kunne være med til afgifterne. Så vidt jeg husker, var hr. Henry Christensen også meget negativ over for afgifterne ved første behandling. Han havde andre tanker, ligesom vi havde andre tanker. Hans tanker blev prøvet i udvalget, vore tanker blev ikke prøvet. Men der kom ikke noget ud af hverken hans tanker eller vore tanker. Se, derfor må man jo stille sig selv det spørgsmål, om venstre er blevet tilhænger af afgiftspolitikken som en økonomisk nødvendighed, for venstre bestred, ligesom jeg gjorde det, i sine præmisser ved første behandling nødvendigheden af disse afgifter. Hvis man stadig er modstander, altså i sit inderste, af disse afgifter, ikke er tilhænger og ikke synes, der er økonomisk nødvendighed for dem, kan jeg ikke rigtig forstå, at man vil stemme for en halv milliard i nye afgifter af hensyn til de indrømmelser, man har opnået på de kommunale ejendomsskatters område.

For at finde en vej ud af alt dette her, og hvis der skal skabes en borgerlig politik i fællesskab igen, hvad jeg håber på, synes jeg, det er vigtigt at vide, om dette her skal betragtes som et sidespring fra venstres side og ikke som en principiel erkendelse af, at

afgiftsvejen er rigtig til at gennemføre en økonomisk sanering. For det har dog været vort fælles oplæg i så mange år: at vi ikke troede på, at vi igennem forhøjelser af skatter og afgifter kunne få skabt den prisstabilitet, den omkostningsstabilitet, som vi ønskede. Derfor synes jeg, det må være vigtigt, at vi får at vide, om dette kun er et politisk offer fra venstres side for at opnå noget andet, eller om man nu mener, man må acceptere stadig stigende afgifter og skatter som grundlag for — ud over det, der skal til for at dække statens udgifter — og som middel til at opnå økonomisk stabilitet.

Selve afgifterne er jo en trivialitet. Jeg tror, hr. Henry Christensen sagde det ved første behandling på den måde, at han kaldte det de gamle travere, og han talte om fantasiløsheden, der her gav nye resultater. Nu må man sige, at det jo mest er de gamle travere, der er blevet tilbage i komplekset; der er jo ikke så forfærdelig meget af det nye, hvis der overhovedet var noget nyt i starten. Men i hvert fald er det jo de gamle, kendte midler, vi har her, for disse afgiftsforhøjelser har vi jo haft i 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, og vi får dem nu i 1966. Jeg skal, ligesom hr. Henry Christensen gjorde det ved første behandling af disse lovforslag, gøre det helt klart, at der jo ikke foreligger noget problem om dækningen af statens udgifter. Det er ikke derfor, vi står ved anden behandling af disse afgiftslovforslag. Staten skal ikke bruge disse penge, og dér vil jeg altså helt tilslutte mig hr. Henry Christensens synspunkt. Motiveringen har hver gang for disse afgifter været, at de skulle standse prisstigningerne, at de skulle stoppe rentestigningerne. Vi har altid været enige i højre side i denne sal om, at det var et ræsonnement, der ikke holdt stik i virkeligheden. Så vi på erfaringen, gik det ikke således, at højere afgifter og større statsoverskud førte til prisstabilisering, til lavere priser eller til en lavere rente. Erfaringen var den modsatte.

Jeg ved godt, at der dertil er nogen, som siger: det er, fordi I ikke har taget nok i overskud og ikke nok i afgiftsstigning, ikke nok i forhøjelser; havde I været dristige og var gået videre, kunne vi måske have fået standset rentestigningen. Jeg tror ikke på den teori. Jeg tror på, at dette vil medføre